పరోపదేశం

పెద్దింటి రామమూర్తి & లక్ష్మణ్

"టక్...టక్...టక్"

బయట తలుపు శబ్దం నెత్తిమీద సుత్తితో మోదుతున్నట్లే అనిపించింది సుబ్బారావుకు.

అలా అనిపించటంలో ఏమాత్రం అసహజత్వం లేదు. ఆ సమయంలో సుబ్బారావు, అలనాటి సీతాదేవి ఉనికి కోసం హనుమంతుడు లంకను గాలించినట్లు, పండ్లంతా ఆవాలకోసంవెతుకుతున్నాడు. పొగతో కళ్ళు పోపులోని మిరపకాయల్లా తయారయ్యాయి.

ఇంత క్లిష్ట సమయంలో కూడా సూర్యభగవానుడు సుబ్బారావు వీపుపై ఓ కన్నేసే వుంచాడు.

విసుగుకుంటూ, తలుపు తీసిన సుబ్బారావు ఎదురుగా వున్న జవ్వనిని చూసి సిగ్గుపడి పోయాడు. కొంత సేపటికి నోరు పెకలించుకుని "ఎవరు కావాలండీ?" అనడిగాడు.

"ప్రమయంతిగారు వున్నారటోయ్" అని జవాబును ప్రశ్నగా మార్చి అడిగింది ఆ సుందరాంగి.

ఏకవచన ప్రయోగానికి చాలా అవమానపడిపోయాడు సుబ్బారావు.

"లేదు. పుట్టింటి కెళ్ళింది. ఏం?" అన్నాడు కోపంగా.

"క్లబ్బులో ఈ వేళ మీటింగ్‌వుందే! సరే, తనకోసం సెక్రటరీ సావిత్రి వచ్చిందనిచెప్పు." అని బ్యాగు, నడుము వూపుకుంటూ వెళ్ళిపోయింది.

కోపమంతా తలుపు మీద చూపించి లోపలకొచ్చిన సుబ్బారావుకు నిజానిజాలు తెలియచేసింది ఎదురుగా వున్న అద్దం.

ఎంతగతి పట్టిందిరా సుబ్బారావ్! ఎంత భార్య పుట్టింటికెళ్ళినా ఇంత అధ్వాన్నంగా తయారవాలా! ఇప్పుడు సెక్రటరీ సావిత్రి వచ్చింది. ఇక ప్రెసిడెంట్ ప్రమీల రాదని గ్యారంటీ ఏమిటి? పో... నీ ఆకారం మార్చుకో పో..." అంది ఎదురుగావున్న ప్రతిబింబం. ఇంతలో తలుపుమళ్ళీ చప్పుడయింది.

తప్పదు. వచ్చింది ప్రెసిడెంటే, అనుకున్నాడు సుబ్బారావు.

తలుపు తీయకుండా బాత్‌రూమ్‌లోకి జొరబడ్డాడు. ఒకటికిరెండుసార్లు మొహం రుద్దాడు. మూడు, నాలుగు సార్లు తల దువ్వాడు. పెట్టెలోంచి ఇస్త్రీ పైజమా, లాల్చీ తీసి, పోజుకోసం పాతపేపరు

ఒకటి చేత్తో పట్టుకుని తలుపు తీసాడు సుబ్బారావు.

ఎదురుగా ఆగంతకుడు. ఉస్సూరుమన్నాడు సుబ్బారావు.

"ఎవరు కావాలండీ?"

"లోపలకు రానీయండిగురువుగారూ" అందాశాల్తీ.

అతని చొరవకాశ్చర్యపోయి "రండి రండి. కూర్చోండి" అని కుర్చీ చూపించాడు సుబ్బారావు.

"నేను కూర్చోనుసార్" అన్నాడా మనిషి.

"ఎందుకండీ?" అని మరింత ఆశ్చర్యపడిపోయాడు. ఈమనిషికెలా తెల్పించబ్బా! ఇది నల్లులకుర్చీ అని. కాసేపు తలలో పేలు వెతుక్కున్నాడు.

"నన్ను అండీ గిండీ అనటం మానేయాలి. మీరు గురువు. నేను శిష్యుడిని" అన్నాడు వచ్చినతను.

అతనిచొరవకు ముచ్చటపడి, భుజాలు పట్టికూర్చోపెడుతూ "మనపేరేమిటోయ్" అనడిగాడు సుబ్బారావు.

"సోంబాబు, సుబ్బారావులు సార్"

ఒక్కక్షణం బిత్తరపోయి నవ్వేసాడు సుబ్బారావు.

సరే, ఇంత క్లోస్‌గా వచ్చాంకాబట్టి నీకుకావలసిందేమిటో నిర్మొహమాటంగా అడిగెయ్ అని అభయమిచ్చాడు.

వంకరలు తిరిగి "నేను పెళ్ళి చేసుకో బోతున్నాను సార్... అందుకు తమరి సలహా..." మాట ఇంకా పూర్తిచేయక ముందే "నీ వయస్సెంత?" అని అడ్డు వేసాడు సుబ్బారావు.

"ఇరవై ఆరు? ఎందుకు." అన్నాడు అదుర్దాగా సోంబాబు. "ఏంలేదు. ఏట్లో వేసినా ఎంచి వేయమన్నారు. అందుకని అయినా ఇంత చిన్నతనంలో అంత వైరాగ్యమెందుకోయ్?" అన్నాడు సుబ్బారావు.

నాకేమి అర్థం కావటంలేదు. కొంచెం విశదంగా చెప్పండి" అంటూ దీనంగా అడిగాడు సోంబాబు.

కొంచెం కరిగి "సరే దుఃఖభాజను లెవ్వరు?" అని ప్రశ్నొకటి వేసాడు.

"నిత్యశంకితులు. క్రోధముకలవారు. కలవారు..."

"స్టాపిట్" ఆపాడు సుబ్బారావు. ఆగమని అనకపోయినా సోంబాబు ఆగిపోయేవాడే. ఎందుకంటే అతను తెలుగులో తెలుగులో చెప్పాలంటే చాలా బీదవాడు.

"మీరు చెప్పండిసార్" అన్నాడు సోంబాబు

సుబ్బారావుకు కూడా సమయానికి గుర్తురాలేదు. దుఃఖ భాజనులెవ్వరో. "సరే! ఆ ప్రశ్న వదిలేయ్. సృష్టిలో మానవ ప్రవృత్తిలో చిత్రమైనది పేర్కొనుము." అన్నాడు తెలుగు మాస్టారులా.

మృత్యువు తప్పదని తలసి తప్పించుకొనచూచుట." కొటేషన్ గుర్తు చేసుకుంటూ అన్నాడు సోంబాబు.

"కాదు... కాదు... చెప్తాను విను. ముడుపు లేనిదే ఉద్యోగంరాదని తెలిసీ ఇంటర్వ్యూలకు హాజరగుట, కట్నము లేనిదే పిల్ల పెండ్లికాదని తెలిసీ జోళ్ళు అరగదీసికొనుట, సంసారం దుఃఖసాగరం అని తెలిసీ అందు దూకుటకు ఉబలాట పడుట.... నువ్వీ ఆఖరుకోవకు చెందుతున్నావు" అన్నాడు దీర్ఘంగా నిట్టూర్చి సుబ్బారావు.

"దీని నష్టము లెవ్వి? ఆ వ్రతము ఆచరించి చెడిపోయిన మహానుభావు లెవ్వరు? విశదముగా తెల్పుడని" సోంబాబు పరిపరి విధములు ప్రార్థింప, సుబ్బారావు మరికొంత కరిగి, అయినా తన తాలూకా జోకును పూర్తిగా మరచిపోకుండా "ఉచితంగానా?"అన్నాడు.

"సముచితంగానే" అంటూ సిగరెట్ ప్యాకెటు అందించాడు సోంబాబు. సుబ్బారావు ప్రారంభించాడు. "మా ఇంటి విషయమే తీసుకో. దెబ్బలాట లేకుండా ఒక్కరోజు గడవదు. దెబ్బలాట మా జీవితంలో ఒకభాగం, కాఫీ తాగకపోతే ఎంత బాధపడతామో దెబ్బలాటలేనిరోజు మేమంత బాధపడతాము. ఒకానొక శుభదినం నాడు మా ఇద్దరి అభిమాననటుల సినిమాలు పోటాపోటీలుగా విడుదలయ్యాయి

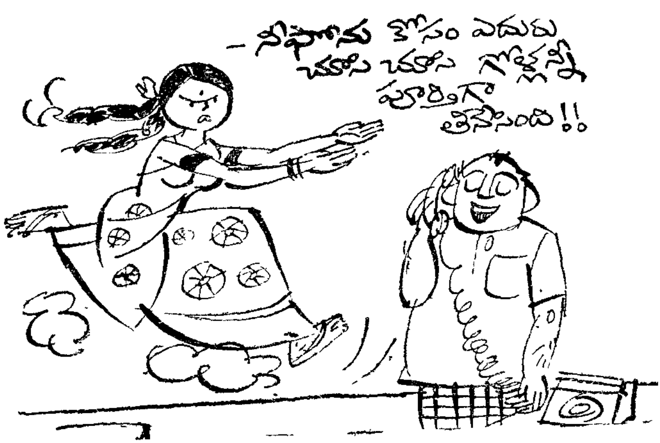

"నా అభిమాననటుడున్న సినిమాకు నే పోదామంటే, కాదు, కూడదు తన అభిమానటుడున్నదే చూడాలంటుంది శ్రీమతి. నాకు కోపంవచ్చి, "వస్తే నాతో నేరా లేకపోతే పుట్టింటికి పో" అన్నాను.

"అప్పుడు మా ఆవిడ తన మొదటి అస్త్రం ప్రయోగించింది."

"అస్త్రమా? అదేమిటి?" అడిగాడు సోంబాబు.

అందుకు సుబ్బారావిలా జవాబిచ్చాడు "దీనికి కొంచెం పురాణం బ్యాక్‌గ్రౌండ్ వుందోయ్. అదేమిటంటే పూర్వం భర్తలుపెట్టే బాధలుభరించలేక కొందరు ప్రొటెస్టుకింద ఓపెద్ద సదస్సు ఏర్పాటు చేసారు.

"దానికి సరస్వతీ, లక్ష్మి, పార్వతీ మున్నగు వారంతా విచ్చేసారు.

"సభకు అధ్యక్షురాలను ముందుగా నియమించక పోవటంతో చిన్నకలకలం బయలుదేరింది.

"శ్రీలక్ష్మీదేవే ఇందుకు తగిన వారన్నారుకొందరు, ధనవంతులభార్యలు. కాదు సరస్వతీదేవే అన్నారు పండితుల భార్యలు కొందరు. ఎటూ రాజీ కుదరక పోవటంతో ఓటింగ్ తప్పలేదు.

"ఈఅదనుచూచికొందరుకలిసిపార్వతిని కూడా ఓ కాండిడేట్‌గా నిలబెట్టారు. ఇంకేముంది. ఓట్లు కాస్తా చీలిపోయాయి పార్వతీదేవి అధ్యక్షురా లయిపోయింది.

"అంతమందీతమబాధలనువెల్లడించు కున్నారు. దీనికేదైనా మార్గం చూపించ మని వేడుకున్నారు.

"అసలు మీరెలా ఆ పరమ శివుడిని కట్టిపడేయ కలుగుతున్నారు? అని కొంత మంది సూటిగా అడిగేసారు.

భవాని నాకు అండగావుంది" అని నోరు జారింది పార్వతి.

"అయితే ఆరెండూ మాకూ ప్రసాదించండి" అన్నారు అక్కడి చేరిన వారందరూ ఏక కంఠంతో. పార్వతికి తప్పలేదు.

అదేనోమ్ మొదటి రెండువరాలూ. కోరినప్పుడు గంగా భవాని కళ్ళలోకి ప్రత్యక్షం కావటం, కోపమొచ్చినపుడు కాళిలా విజృంభించటం," అనిముగించాడు సుబ్బారావు.

'ఇంతకీ వదినగారు ఏ అస్త్రాలు ప్రయోగించారు? మీరెలాలొంగిపోయారు' అని ప్రశ్నించాడు సోంబాబు.

సుబ్బారావిలా అన్నాడు. "ఉక్రోషంతో, మాఆవిడవెంటనేఏడుస్తూ వంటింట్లోకిపోయిందికాని నేనుఏమాత్రం చలించలేదు. వెంటనేరెండవఅస్త్రంప్రయోగించింది పాత్రలన్నీ నేలకేసి బాదసాగింది. ఆ అల్లకల్లోలానికి తాళలేక బంగ్లాదేశ్ శరణార్థుల్లా నాముందు వచ్చిపడ్డాయి పాత్రలన్నీ. ఇక ఈ బాధకన్న ఆ సినిమాయే నయమని ఒప్పేసుకున్నాను. దీనివలన నువ్వు తెలుసుకున్న నీతేమిటి?" అడిగాడు సుబ్బారావు.

"దీనినిబట్టి చూస్తే జాతకాలు కుదరకపోయినా పర్వాలేదు గాని అభిమాన నటుల విషయంలో మటుకు సామరస్యం,

ఏకాభిప్రాయం కలిగివుండాలి" అన్నాడు సోంబాబు.

"అసలు పై రెండుఅస్త్రాలకన్న వాడియైన దింకోటుంది. అదే గాంధీ అస్త్రం." అన్నాడు సుబ్బారావు లేచి నిలబడి.

"గాంధీ అస్త్రమా! సవిస్తరంగా చెప్పండి. ఆగిపోయారేం?"

"మరేంలేదు. ఎలుకలు పరిగెడుతూంటే "

"ఎక్కడ?" కంగారుపడ్డాడు సోంబాబు.

"కడుపులోనోయ్. నీకేమో ఈ కబుర్లతో కడుపు నిండిపోతూంది. నా

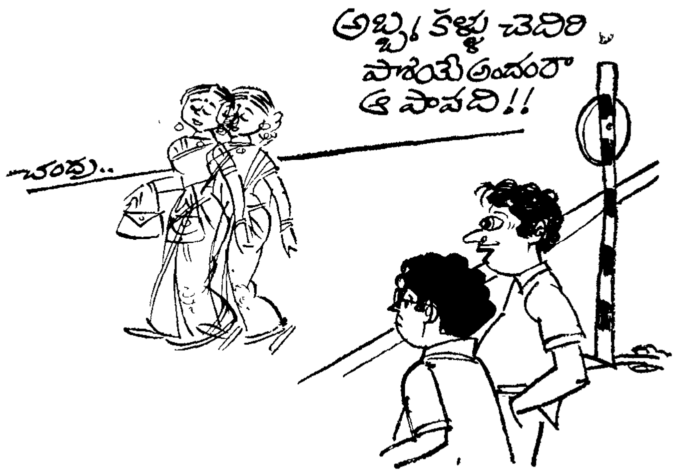

కడుపు తరుక్కు పోతూంది. ముందు హోటలుకు పద" అన్నాడు సుబ్బారావు.

ఇద్దరూ హోటలుకు నడిచారు.

సోంబాబే ఇద్దరికీ టిక్కెట్లు తీసుకున్నాడు.

బాగుందని బయటికొచ్చిన తర్వాత వక్కపొడి పొట్లం మటుకు కొన్నాడు సుబ్బారావు.

దారిలో వస్తూ "ఈవేళ వంటెలా వుందోయ్" అడిగాడు సోంబాబును.

"నా మొహంలావుంది సార్. అది కూరా? ఉప్పు కషాయమా? ఇక జన్మలో ఈ హోటలుకు పోకూడదు" అన్నాడు, సోంబాబు.

"నీ మొహాని కేసియ్యా! వెయ్యి వెట్లు నయం. గాంధీ అస్త్రం అన్నానే సరిగ్గా అదే ఇది."

"ఏమిటేమిటి ?" ఆత్రతగా అడిగాడు సోంబాబు.

ఇంటికొచ్చి మొదలెట్టాడు సుబ్బారావు. "గాంధీ ఉప్పు సత్యాగ్రహం మనం విన్నాం. ఆడవాళ్లూ విన్నారు. అయితే దీనిని వేరుగా అర్థంచేసుకున్నారు. వండేటప్పుడు కూరా, పులుసూ తమకు వేరుగా వుంచుకుని మనకు వడ్డించేదాంట్లో ఉప్పు, కారం దంచి కొడతారు. ఈ సత్యాగ్రహం ఎంత శాంతియుతంగా నడుస్తుందో చూడు. ఇందాక నువ్వన్నావే అలాటి కూరలు చేసే హోటలుకు పోనని, మరి ఇంట్లోనే అలాంటి దురన్యాయాలు జరుగుతున్నా మరే వెళ్లక తప్పదు కదా!"

అని ప్రశ్నార్థకంగా సోంబాబు వైపు చూసాడు

బిగుసుకు పోయున్నాడు.

రెండు మూడు మార్లు కదిలించి చూసాడు. ప్రయోజనం లేకపోగా తెలివిమంతుడైన సుబ్బారావు, గబ గబ వంటింటిలోకి పరిగెత్తి భార్యామణి వెళుతూ వెళుతూ రెండు రోజుల క్రితం చేసిన పచ్చడి సోంబాబుచేత కొంచెం నాకించాడు. రామబాణంలా పనిచేసింది ఆపచ్చడి. సోంబాబులో చలనం కనిపించింది.

"చాలా, ఇంకొంచెం పుచ్చుకుంటావా?" అన్నాడు సుబ్బారావు.

"వద్దుసార్. తెలివొచ్చేసింది చాలు" అన్నాడు సోంబాబు.

"సరే ఈ వేళకు ఈ పాఠం చాలు. ఇంటికెళ్లి రెస్టుతీసుకో... పెళ్ళి చేసుకోవాలన్న కోరిక నశించకపోతే రేపురా. మరి కొన్ని అనుభవాలు చెప్తాను" అన్నాడు సుబ్బారావు.

సోంబాబు సెలవు పుచ్చుకొని వెళ్లిపోయాడు.

మర్నాడు సుబ్బారావు ఆ రోజు వచ్చిన పేపర్ తిరగేస్తూంటే తలుపు చప్పుడు వినిపించింది. గడి తీయంగానే, సుబ్బారావును పక్కకు నెట్టి సూటిగా, సరాసరి వంటింట్లోకి దూసుకుపోయాడు సోంబాబు. ఆశ్చర్యపోయి సోంబాబు వెనకాలే పరిగెట్టాడు సుబ్బారావు. గుప్పెడు ఉప్పు నీటిలో కలిపి గడగడ నిర్ఘాంతపడి చూస్తుంటే, పచ్చి మిరపకాయలు ఓ పది తీసుకుని కరకర నమిలి పారేసాడు.

"ఇక చెప్పండి సార్. పరీక్ష పాసయినట్టేనా?" అన్నాడు సోంబాబు సుబ్బారావుకేసి తిరిగి.

"పాసయినట్టే. ఇవ్వాళ నీకు ఆడవారూ - అనుమానాలూ" అనే శీర్షిక మీద చిన్న ఉపన్యాసం ఇస్తాను. సావధానంగా విను" అని ఇలాచెప్పడం మొదలెట్టాడు.

"ఒకరోజురాత్రి దయ్యాలు, భూతాలు తప్ప మానవ మాత్రుడెవ్వడూ అనవసరంగా నిద్రమానుకోని కూర్చోని వేళ, మా ఆవిడ నన్ను నిద్రలేపింది. 'మీరెవరిపేరో కలవరిస్తున్నారండీ' అంటూ.

"చిర్రెత్తుకొంచ్చింది. 'చాల్లే. పగలు చాలదనా రాత్రిళ్లు మొదలెట్టావు సాధింపులు' అన్నాను అటు తిరిగి పడుకుంటూ.

"కాని మా ఆవిడ వదల్లేదు.

"నేను వింటేనూ. ఏదోపేరు 'వ'తో మొదలయింది. గుర్తుతెచ్చుకోండి. వనజ, వీణ, వాణి..."

"అబ్బబ్బ అసలు అలాంటిపేరు కలవారు నాకు తెలియందే. మాఆఫీసులో వున్నదొక్క సుజాతగా" అన్నాను.

వెంటనే పట్టుకుంది. "ఎవరావిడ?" నా కాపురంలో నిప్పులు పోయడానికి

వచ్చింది ?" అని సినిమా డైలాగులు వల్లించి కళ్లొత్తుకోవటం మొదలెట్టింది.

నిక్షేపంలాంటి సుజాతకు ఒక కన్ను, ఒక కాలు తీసేసి వున్న వయస్సుకు పాతిక కలిపి, వర్ణించి చెబితేగాని మా శ్రీమతి శాంతించలేదు.

"నిజంగానే కలవరించా రేమో?" సందేహం వెలిబుచ్చాడు సోంబాబు.

"పూర్తిగా విను. ముందుంది అసలు కథ. మర్నాడు కొంచెం ఆలస్యంగా లేచాను. ఇంట్లో ఎలాటి అలికిడి లేదు. కొంపదీసి పుట్టింటికి కాని వెళ్లిందేమో నని కంగారుపడుతూంటే పెరటిగోడ దగ్గర సంభాషణ ఇలా సాగిపోతూంది."

'ఏమిటీ రాత్రి మీరు, మీవారు గొడవ పడుతున్నారు?'

'అబ్బే మా వారు ఏదో పేరు కలవ రించారని...'

"ఎవరి పేరేం?" అపేత లావిడ ఆత్రత.

"ఎవ్వరి పేరూ కాదు. నేనే చిన్న నాటకం ఆడాను. అయినా ఎప్పటికప్పుడు ఇలా అదుపులో పెట్టకపోతే మన మాట వింటారూ !"

సంభాషణ అంతా వివరించి "ఇప్పటికైనా నమ్ముతావా?" అని అడిగాడు సుబ్బారావు. సోంబాబు ఏమీ మాట్లాడలేదు.

ఒకసారి మా ఆవిడ తరపువారి పెళ్లికి మేము హాజరయ్యాము. మా ఆవిడ నన్నో కుర్చీలో కూలేసి, పెత్తనాలకు పోయింది. ఇంతలో నా ముందు నుంచి ఓ అమ్మాయి, "నా సొగసంతా నీదిరా... లలలా..." అంటూ పాడుకుంటూ వెళ్లిపోయింది.

"అన్నన్న! ఎంత బరితెగించారు సార్. మీరు పెద్దమనుషులు కాబట్టి వూరుకున్నారు" అన్నాడు సోంబాబు.

"నిజమేనన్కో. నా కింతవరకు తట్టలేదు. కొంత సేపటికి ఆ అమ్మాయి, మా ఆవిడ కలిసొచ్చారు. అప్పుడు

"మన అప్పుండీ" అంది శ్రీమతి ఆ అమ్మాయిని పరిచయం చేస్తూ.

"[illegible]టింగ్ బ్రె[illegible]" అర్థం కాలేదు.

ఇంతలో ఆ అమ్మాయి అందుకుంది "హాలో బంటినాన్నగారూ ! నన్నిప్పుడే మరచిపోయారు. మీ పెళ్లికి నేవచ్చాను కదండీ. అప్పుడపలి ని బిస్కెట్ కలర్ పావడ, మాచింగ్ జాకెట్టు వేసుకుంటే తోడి పెళ్లికూతురుగా కూర్చోమని అన్నారు కూడా [illegible]. మర్చిపోయారా ?" అందామ్మాయి.

ఇంత చెప్తున్నా గుర్తులేదంటే బాగుండ దని "అబ్బే గుర్తులేకపోవడ మేమిటి? బంగారు జడగంటలు, గజ్జెలు వేసుకుని గల్లుగల్లుమని అటు, ఇటు తిరుగుతూంటే

అందరూ తెగ మెచ్చుకున్నారు కదా" అన్నాను.

"ఆ గజ్జెలు కట్టుకుతిరిగింది మా పెన్ని కూతురు సుధంటీ" సరిదిద్దింది అచ్యుత వల్లి.

"అవునవును" తప్పించుకున్నాను.

ఆ అమ్మాయి అటు వెళ్ళంగానే మా ఆవిడ సాధింపు మొదలెట్టింది.

'అవున్లెండి. కట్టుకున్న ఆడది ఎలాటి పాత చీరలు, వెలసిపోయిన చీరలు కట్టుకుని గుట్టుగా సంసారం నెట్టుకొచ్చేది మీకు కనబడదు. కొంచెం తళుకు బెళుకు చూపిస్తే ఇక ప్రపంచం తెలియదు," అంటూ పురాణం విప్పింది.

ఇక మా ఆవిడను సమాధాన పరచ డానికి నేనెన్నిపాట్లు పడ్డానో బ్రహ్మ చారివి నీకేమని చెబితే తెలుస్తుంది?" అంటూ వాపోయాడు సుబ్బారావు.

"అనుమానాలంటే ఇవేనా? ఇంకా వున్నాయా?" సోంబాబుకూడా సీరస్ పడ్డాడు.

"ఇంకా వుంటి నాయనా! ఈ అను మానం ఒక్క మొగుడిమీదే కాదు. కట్ట డానికి ఇచ్చిన గుడ్డ ఎక్కడ మిగుల్చు కుంటున్నాడోనని టైలర్ మీద అను మానం. ఉతకటానికి వేసిన బట్టలు అమ్మే కిస్తున్నాడేమోనని చాకలిపై అనుమానం. ఇక పనిమనిషిమీద అనుమానాలను గురించి చెప్పుకుంటూపోతే పెద్దగ్రంథం తయారవుతుంది. ఇంతెందుకు, అసలు వాళ్ళపై వారికే అనుమానం. జడ సన్న బడి పోతుందేమోనని, ఒళ్లు లావెక్కి పోతూందేమోనని, జుత్తు తెల్లబడుతోం దని, శరీరం నల్లబడుతుందని, మొగుడు తనమాటలు వినటంలేదని, ఇంకోరి మాటలు వింటున్నాడని..."

చెప్పేది ఆపి సోంబాబు వైపు చూశాడు సుబ్బారావు. మాటా, పలుకూ లేకుండా సోంబాబు శిలలా తయారయ్యాడు. వెంటనే సుబ్బారావు వంటింట్లోంచి పచ్చడి తెచ్చి నాకించాడు. కాని అదీసారి పని చేయలేదు. అప్పుడు తెలివిమంతుడైన సుబ్బారావు శ్రీమతి నగం వ్రాసి వదలిన వ్యాసం ఒకటి తీసికొచ్చి రెండు పేరాలు చదివి వినిపించాడు.

వెంటనే మామూలు లోకంలోకి వచ్చేసాడు సోంబాబు.

"ఇక ఆపండి సార్. వినలేను, తెలివి వచ్చేసింది" అన్నాడు సోంబాబు.

"ఇప్పటికైనా మనసు మార్చుకున్నావా?" అడిగాడు సుబ్బారావు.

"కొంచెం టైమివ్వండి గురువుగారూ ఆలోచించి రేపే విషయం చెప్తాను." అని బయటకెళ్లిపోయాడు సోంబాబు.

ఆ మర్నాడు సోంబాబు గుమ్మంలోకి అడుగుపెట్టేసరికి సుబ్బారావు హడావిడిగా అలమారలు, డ్రాయర్లు వెతికేస్తున్నాడు.

"ఏమిటి వెతుకుతున్నారు సార్?" అడిగాడు సోంబాబు.

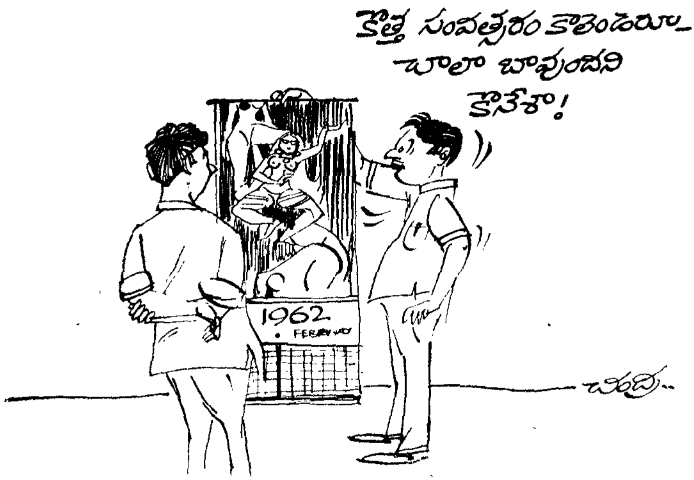

“దుర్మార్గుడా! వచ్చావా? చెప్పు నా పార్కర్ పెన్నేంచేశావ్?” అంటూ సోంబాబు కాలరు పట్టుకున్నాడు.

సోంబాబు ఏమాత్రం తొణకకుండా “అది పార్కర్ పెన్ననుకుని నేనే తీసుకెళ్ళాను. కాని అమ్మబోతే పేరుకి మాత్రం పార్కర్ అని తేలింది. వెనక్కి తెచ్చేస్తూంటే ఎవడో కొట్టేసాడు. ఇదోండి పెన్ను ఖరీదు రూపాయి న్నర” అని జేబులోంచి పర్సు తీసాడు.

“గుడ్. ఇంకో మెట్టు ఎక్కావు. సరే ఇవ్వాళ నేను చెప్పేది జాగ్రత్తగా విను. ఇవి తట్టుకో గలిగితేనే పెళ్ళి చేసుకో” అన్నాడు సుబ్బారావు.

“దీనికి శీర్షిక ఏమిటి?” శ్రద్ధగా నోట్సు ఎక్కించుకుంటున్న కుర్రాడి మల్లే అడిగాడు సోంబాబు.

“పలగూరి గంప అని పెట్టుకో ఎందుకంటే ఇందులో అనేక విషయాలు వస్తాయి” అని చెప్పటం ఆరంభించాడు సుబ్బారావు. పోయిన వేసవిలో మా దగ్గరి బంధువులమ్మాయి పెండ్లి నిశ్చయమయింది. ఆ సందర్భంగా చీరలు కొనటానికి ఓ చిన్న కమిటీని వేసారు. అందులో ప్రతి ఒక్కరికి “వీటో” అధికారం వుంది. ఆ కమిటీలో మాఆవిడ కూడా ఒక మెంబరని నీకు వేరుగా చెప్పనవసరం లేదు.

“మగతోడుగా వారితో నన్ను లాక్కెళ్ళారు. ఆఫీసుకు ఓ గంట పర్మిషన్ పెట్టాను.

“పొద్దున షాపు తెరవంగానే ప్రవేశించాము. సాయంత్రం మూడు గంటల ప్రాంతంలో రెండు చీరలు ఎన్నిక

నందుకు వాళ్ళే ఆశ్చర్యపోయారు. గత అయిదు సంవత్సరాల చరిత్రలో అదే రికార్డట. ఒక చీరకు రెండు మూడు వారాలు పట్టిన వైనాలు కోకొల్లలట.

ఇంతా ఎన్నిక అయింతర్వాత ఒకావిడకు అసలు చీర కంచిపట్టేనా అని అనుమానం వచ్చింది. పదిహేను నిముషాల వాగ్యుద్ధం జరిగిన తర్వాత ఆవిడ అసంతృప్తిగా ఒప్పుకుంది.

ఇంకో ఆవిడకు ఇవి పాత స్టాకు అని అనుమానం.

ఆ సందేహ నివృత్తికి ఇంకో అర గంట.

అందరూ తలా ఒక పాయింట్ తీస్తే తను ఏమీ చెప్పకపోతే బాగుండదనేమో ఓ ఆవిడ తనకు తెలిసినట్లు "పక్కషాపులో రెండు వందలకే ఇస్తున్నారు. మీరు పాతిక ఎక్కువ చెపుతున్నారు" అంది.

ఇలా సామరస్యం షాపుయజమానికి, వీరికి కుదరక మేము బయటకు వచ్చేటప్పటికి నా గంట పర్మిషన్ కాస్తా క్యాజువల్ లీవుకు మారిపోయింది.

ఆ మర్నాడు ఆఫీసరు దగ్గర చీవాట్లు, చెప్పుదెబ్బలు.

ఇలాగే భార్యచీరలమూలాన ఆఫీసరు దగ్గర నువ్వు చీవాట్లు తినగలవా ? తినగలనంటేనే పెండ్లి మాట తలపెట్టు అని సోంబాబువైపు చూసాడు సుబ్బారావు.

ఏవీ లేకపోవటంతో ధైర్యంగా మరి కొన్ని విషయాలు చెప్పటం మొదలెట్టాడు సుబ్బారావు.

"ఆడవారి మనస్తత్వం గురించి నీకు ఓ రెండు ఉదాహరణ లిస్తాను. పోయిన నెలలో మాఆవిడ నన్ను పోరి పోరి లాభంలేకపోవటంతో షాపులో అప్పుపెట్టి పాతిక రూపాయలకు చీర కొనుక్కొచ్చింది. అందరి లాగే తనూ ఎగ్జిబిషన్ పెట్టి వాళ్ళతో, 'ఈ చీర నలభై కి కొన్నారు మావారు పిన్నిగారూ. అసలు నాకు చీరలు చాలా వున్నాయి. వద్దండీ మొర్రో అన్నా వినలేదు.' అంటూ గొప్పలు చెప్పింది. మరుచటి నెల ఆపిన్నిగారు అలాటి చీరే కొని మా ఆవిడ మల్లే గొప్పలకు పోబోయింది. అందుకు మా ఆవిడ అంటుంది కదా 'అయ్యో ! మిమ్మల్ని ఆ షాపువాడు మోసం చేసేసాడండీ. నే నిలాంటి చీరే పదిహేనుపెట్టి కొన్నాను' అంటూ సానుభూతి వాక్యాలు పలికింది.

"ఈ మనస్తత్వం అన్నింటిలోనూ వుంది తనూ, తన పిల్లలూ, వున్న వయస్సుకు రెండేళ్ళు తక్కువలో వుంటారు. మిగతావారంతా అసలు వయస్సును తగ్గించి చెపుతూంటారని వీరి వాదం."

"సందేహం గురువుగారూ" అన్నాడు సోంబాబు.

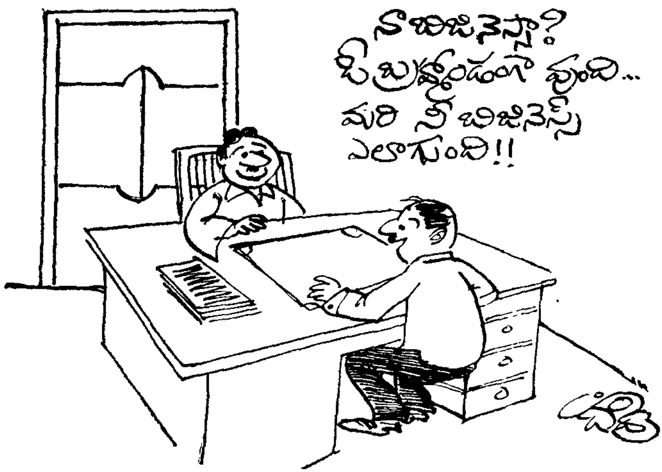

ఏమిటన్నట్లు చూసాడు సుబ్బారావు.

"మీరిన్ని కష్టాలు పడుతూ మరి వదినగారితో..."

"ఎలా వేగుతున్నాననేగా నీ అనుమానం?"

"అబ్బే అది కాదు నా ఉద్దేశం..." నీళ్లు నమిలాడు సోంబాబు.

"ఫర్వాలేదు. చెప్తా విను. నేను కాస్తో, కూస్తో అదృష్టవంతుడననే చెప్పుకోవాలి. ఈవిడ చెల్లెలు గీత అని ఒక అమ్మాయి వుంది. ఆ అమ్మాయి మొగుడెవడో, ఎక్కడున్నాడో గాని మహా కష్టాల్లో పడతాడు" అన్నాడు సుబ్బారావు.

"ఎందుకలా సెలవిచ్చారు?" అన్నాడు సోంబాబు చేతులు నలుపుకుంటూ.

"నేను ఇన్నాళ్లుగా నీకు చెబుతున్నానే అవన్నీ ఆ అమ్మాయికి కూడా వర్తిస్తాయి. పైగా ఆ అమ్మాయికి మరికొన్ని ప్రత్యేకమైన అభిప్రాయాలు వున్నాయి. మొదటిది మొగుడిని పేరు పెట్టి పిలిచినా అతగాడికి అభ్యంతరం వుండకూడదట. రెండవది మొగుడు తను ఖర్చుపెట్టే ప్రతి పైసా భార్యకు లెక్క చెప్పాలట. కాని భార్యను ఇదేంచేసావ్? అదేం ఖర్చుపెట్టావు అని ప్రతి చిన్నవిషయం అడగకూడదట.

"అసలయింది మూడవది ఇంకొకటి వుంది. మగవాళ్ళు నూటికి తొంభైమంది గ్రంథాలు నడిపినవారేనట. అందుకని మగవాళ్ళను తను అసలు నమ్మదట. కాని ఈ అమ్మాయి ఇంకొక సంగతి ఆలోచించలేదు. ఈ తొంభైమంది మగ

ఎందయినా వుండాలిగా. వారి విషయం చెప్పలేదు..." అని సోంబాబు వైపు చూసాడు.

సోంబాబు ఉలుకూ, పలుకూ లేకుండా ర్చీలో పడుకున్నాడు. వెంటనే బ్బారావు పరుగెత్తుకెళ్ళి, శ్రీమతి వ్రాసిన వ్యాసం చదివి వినిపించాడు. ాభం లేకపోయింది.

'శంభో నా మొరా వినవా?' అని ండు పాటలు ఎలుగెత్తి పాడాడు. దీనికి ప్రయోజనం కనిపించకపోవటంతో బ్బారావు కాస్త కంగారుపడిన మాట స్తవం

అయినా ధైర్యం చిక్కబట్టుకుని, మన తెలుగు సినీ నటీమణులు గుర్తు ట్టలేనంత సన్నగా అయిపోయారట' న్నాడు. సోంబాబు కొంచెంకదిలి 'నేను మ్మను' అని తిరిగి బిగుసుకుపోయాడు.

సుబ్బారావుకు దిక్కు తోచలేదు. ్టరుకోసం వీధిలోకి పరిగెత్తబోయిన బ్బారావు అప్పుడే రిక్షా దిగుతున్న ్రమతిని చూసి ఆగిపోయాడు.

అతను గబగబ ఇంటిలోకి పరిగెత్తి మా ఆవిడ వచ్చిందోయ్' అన్నాడు.

దమయంతి కూడా ఇదె సమయంలో ఇంటోకి అడుగుపెట్టింది.

దమయంతిని చూడంగానే సోంబాబు గబుక్కున లేచి నిలబడ్డాడు. ఉత్తర క్షణంలో రాకెట్టులా దూసుకెళ్ళిపోయాడు. బయటకు

సోంబాబు ప్రవర్తన సుబ్బారావు కంతు పట్టలేదు.

'ఏమిటండీ! ఆయన ఎందుకలా హఠాత్తుగా వెళ్ళిపోయారు? తోడళ్ళు ల్లిద్దరూ ఏమిటి ముచ్చటిస్తున్నారు?' అడిగింది దమయంతి, కాస్త ఆశ్చర్యపోతూ.

'తోడళ్ళుళ్లా?' నిర్ఘాంతపడ్డాడు సుబ్బారావు.

'అబ్బ! తెలియకుండానే ఇంత సేపూ మాట్లాడారేం? రెండు రోజుల క్రితం ఈయనే గీతను చూడటానికొచ్చారు. సంబంధ స్థిరపడినట్లే. ఇంతకూ ఆయనేం అడిగారు? మీరేం ఉపదేశించారు?' అంది దమయంతి.

ఒక్కక్షణం కాళ్ళకింద భూమి కదిలి పోతున్నట్లనిపించింది సుబ్బారావుకు. తాను చేసింది గీతోపదేశమో లేక బ్రెయిన్ వాషో అంతుపట్టక అక్కడే మూర్ఛపోయాడు సుబ్బారావు.